

Пристигнаха лѣтовниците. Разсъблѣкоха се. Пръснаха се край коритото на малката рѣка, нагазиха въ водата и зацапаха съ боситѣ си крака като щъркели.

Милчо бѣше притихналъ въ гжстата шума и държеше здраво вждицата. Изведнажъ надъ главата му загълчаха две дребни деца, съ бѣли гащи надъ колѣнетѣ. Намокриха му дрехата и чакъ тогава, разбраха, че тука има човѣкъ.

— Я вижъ, вждичарче! — извика едното.

Милчо обърна глава. Извади вждицата. Откачи червейчето въ тревата. Изправи се. Наметна торбичката и се накали да трѣгне.

— Чакай де, чакай да видимъ пълна ли е торбата! Колко хвана? — завикаха децата въ едно гърло.

— Нищо не съмъ хваналъ! — отвърна Милчо и погледна децата втрещено.

— Защо?

— Защото пропждихте рибкитѣ!

Една тъкмо хапѣше червейчето и теглѣше тапата, водата се размърда и тя побѣгна! А сега какво да правя! — наведе глава Милчо и се замисли.

Горчива мъжа изпълни душата на вждичарчето. Отъ мокритѣ му очи надникнаха две горещи сълзи. Милчо седна на единъ повалень дѣнеръ и заплака. Дветѣ момчета се спрѣха при него, надникнаха въ разплаканиѣ му очи и изтрѣпнаха.

— Какво ти е? — попитаха тѣ.

— Нищо! Азъ тука си ловѣхъ всѣки день по една торбичка риба! Продавахъ я и купувахъ хлѣбъ за мене и за мама! А отъ три седмици тя легна болна! Нѣмаме си никого! Тя работѣше по-рано, но сега си е у дома!

После Милчо загледа презъ ливадитѣ, които се кжпѣха въ горещта свѣтлина, къмъ дома и въздѣхна тежко.

— Какъ се казвашъ? — попитаха лѣтовничетата.